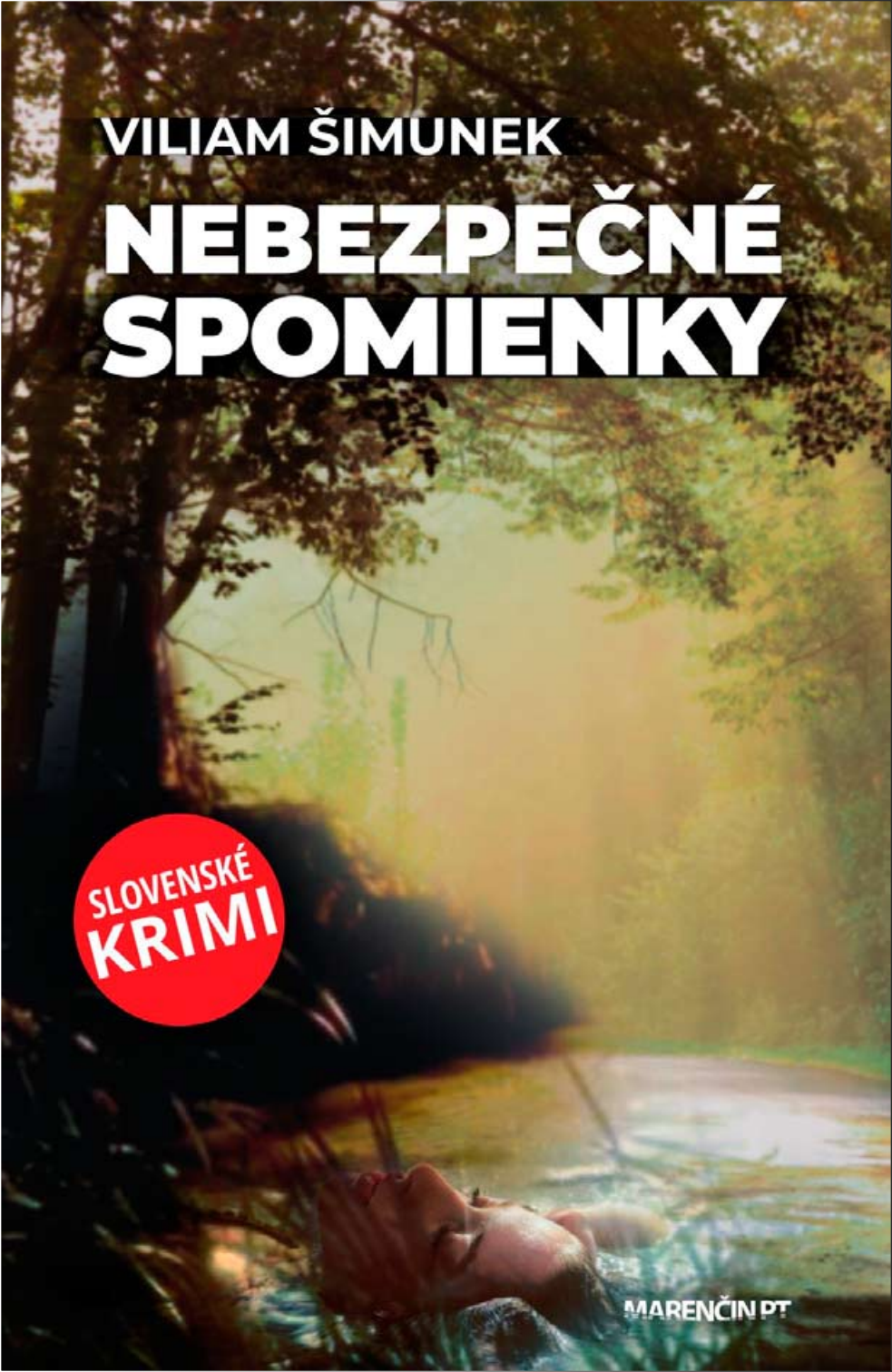

VILIAM ŠIMUNEK

NEBEZPEČNÉ SPOMIENKY

SLOVENSKÉ
KRIMI

MARENČIN PT

Viliam Šimuněk

Nebezpečné spomienky

VILIAM ŠIMUNEK

NEBEZPEČNÉ SPOMIENKY

MARENČIN PT

© Viliam Šimuněk, 2019
© Marenčin PT, spol s r. o., 2019
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Cover © Marenčin Media, 2019
Design © Katarína Marenčinová, 2019
791. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-0529-6 (viaz.)
ISBN 978-80-569-0530-2 (ePDF)
ISBN 978-80-569-0531-9 (ePub)

I.

Je koniec! Definitívny koniec! preblesklo hlavou mladému mužovi. Zmiernil tempo behu, až napokon zastal a oboma dlaňami si poriadne zovrel hlavu. V rozčúlení si vôbec neuvedomil, ako to plesklo, keď ho prisilný úder vlastných rúk poriadne zasiahol do tváre. Ak aj pocítil fyzickú bolesť, tá ho teraz trápila zo všetkého najmenej. Napokon si iba pošúchal oči a zahľadel sa smerom, odkiaľ prišiel. Mierne zvažujúci sa riedky borovicový les akoby mu chcel zobrať aj posledné zvyšky nádeje.

Už ma nikdy nebude chcieť vidieť. Nikdy... Niečo v ňom sa však odmietalo zmieriť s neodvratnou skutočnosťou. Pomyslel si, že možno iba čaká v chate, kým sa nevráti.

Čo si to nahováraš? Vieš, čo si vlastne urobil?! Nie. Tentoraz už nie. V momente, keď si detailne vybavil priebeh ich poslednej hádky, pochopil, že to bol jedine on, kto pred chvíľou s konečnou platnosťou zabil ich vzťah.

Čo som to len urobil?

Zosunul sa na zem. Sadol si do výmoľa pokrytého drobnými ostrými kamienkami a zaboril si hlavu medzi kolenná. Schúlený, kyvkajúc v zvláštnom rytme celým telom, takto strávil hodnú chvíľu. Keď konečne zodvihol hlavu, akoby z neho vyprchali všetky nazhromaždené emócie. Bezradne sa obzrel okolo seba. Šero pomaly sadalo na okolitú krajinu. Nedávno, tesne pred tým, ako sa ocitol na zemi, videl ešte v diaľke obrysy posledných budov

chatovej osady, ako presvitajú pomedzi kmene stromov. Zdalo sa, že tým ako sa zbavil vášní, stratila sa s nimi aj sila, ktorá ho dohnala až sem. Zrazu nevedel, čo ďalej.

Do ticha končiaceho zachmúreného jesenného dňa, prerušovaného iba zlovestným šumom v korunách stromov, odkiaľsi z dialky doviaľ ostrý vietor slabučký závan srdcervúceho výkriku. Muž sa bleskurýchle postavil a pomyslel si: Bože, veď to bola... Ešte to nestačil domyslieť a už sám seba počul, ako na plné hrdlo kričí:

„Irena!“

Započúval sa do pravidelných zvukov lesa a skúsil to znova.

„Irena!“

Odpoveď neprišla žiadna, len zopár krkavcov vzlietlo vysoko nad zelenú hradbu vytvorenú z konárov a z vetvičiek a hlasno dávalo najavo svoj nesúhlas s hlučným votrelcom. To už však z plných síl bežal smerom k osade. Keď dobehol k prvému obydlíu, zháčil sa. Prišlo mu, že výkrik započul trochu viac sprava. Po krátkom váhaní pokračoval v behu až k ich spoločnej chate. Auto pred ňou však už nestálo. Vybehol tromi schodíkmi ku vchodovým dverám, a keď zistil, že sú otvorené, ako zmyslov zbavený prehľadal všetky miestnosti. Nikoho však nenašiel, preto nestrácal čas ďalším uvažovaním, ale ihneď vybehol von z chaty. Hlas, ktorý začul v lese, určite patrila Irene. Niečo sa jej muselo prihodiť. Znovu sa dal do behu. Snažil sa bežať smerom tam, odkiaľ si myslel, že výkrik zaznel. Postupne minul opustené chatky niekoľkých susedov a zastavil sa až na výjazdovej ceste z osady. Nemusel sa ani dlho obzerať, skoro okamžite, neďaleko, pri ploche, ktorú lesníci využívajú na skladovanie zoŕatých kmeňov, uvidel odstavené dve autá. Napriek postupujúcemu šeru ihneď vedel, že jedno z nich je ich Octavia. Mala zapnuté svetlá, otvorené dvere na strane šoféra a zdalo sa mu, že počuje naštartovaný motor. Tých niekoľko pár stoviek metrov doslova preletel.

Čo tam uvidel, ho absolútne paralyzovalo. Medzi autami, vedľa mŕtvolý neznámeho muža, ležala v kaluži krvi jeho manželka. V bezduchých očiach sa ešte zračil výkrik hrôzy, ktorej najtemnejšie odtiene navidomoči sprevádzali posledné sekundy jej života. Krv jej vytekala z rany v hrudníku. Bledomodré tričko spolu s rozopnutou riflovou bundou bolo už poriadne sfarbené dočervena. Zazdalo sa mu, že Ireninými pootvorenými ústami v kútikoch trochu šklblo. Ihneď sa k nej zohol a na tepne skúsil nahmatať pulz. Nedočkal sa však žiadnej odozvy. Navyše, ako priložil ruku na jej krk, manželkina hlava bezvládne odkväcla.

„Irenka...”

Tentoraz už nekričal. Meno, ktoré v posledných rokoch neustále zaznievalo z jeho pier, sa teraz nimi ledva predralo skoro v nečujnom šepote. Posadil sa vedľa nej, opatrne zdvihol jej hlavu a vzal si ju do lona. Po chvíli si uvedomil, že musí ihneď zavolať pomoc, ale akosi to nedokázal. Celý ustrnul. Jediné, na čo sa zmohol, bol pohyb pravej ruky, ktorá nežne hladkala Irenu po jej hustých gaštanových vlasoch.

II.

„My sme tu už hotoví.“

Szabo prekvapene odtrhol zrak od obrovskej presklennej steny, cez ktorú pozoroval scenériu mesta pod sebou, otočil sa k technikovi a prikývol.

„Dobre, teda. Zbalte to a môžete ísť.“

Ešte raz sa obzrel, akoby mu prišlo zaťažko opustiť nádherný výhľad na veľkú časť podvečernej Bratislavy a vykročil k utrápeným manželom, sediacim ako zmoknuté kurence, tesne vedľa seba, na rohovej koženej sedačke.

Obaja, stáby na povel, sa naňho s nádejou pozreli, akoby očakávali, že prípad je už vyriešený. Prisadol si k nim a z konferenčného stolíka zdvihol hárok papiera. „Naozaj je to všetko?“ spýtal sa pre istotu ešte raz.

„Všetko. Teda, aspoň si to myslíme,“ odpovedal muž a spýtavo sa pritom pozrel na manželku. Tá iba automaticky prikývla a ešte viac sa schúlila.

„V poriadku. K šperkom a k drahocennostiam budeme potrebovať doklady o ich nadobudnutí.“

„Hm, v tomto strese ani netuším, kde by mohli byť, ak ich vôbec máme odložené,“ pochybovačne namietol muž.

„Pán Hronský, nechcete mi hádam tvrdiť, že k takým drahým veciam ste si neodkladali potvrdenky.“

„Nuž, neviem. Naozaj neviem,“ bezradne, akoby pre seba, odtušil muž a znovu sa pozrel na svoju ženu. Hronská sa naňho nielenže ani nepozrela, ale ani žiadnym

iným spôsobom nevyjadrila súhlas či nesúhlas s jeho vyjadrením.

Detektív najprv na nich striedavo pozeral, akoby očakával, že jeden z manželov predsa len k tomu ešte niečo dodá. Keď však bolo jasné, že na nič také sa nechystajú, pokračoval:

„Pochopte. Je to veľmi dôležité. Jednak podľa nich budeme môcť byť oveľa efektívnejší pri pátraní po ukradnutých predmetoch a jednak ich určite budete potrebovať pre poisťovňu. Mali ste ich predsa poistené?“

„Poistení proti krádeži sme, ale nie som si istý, či...“

„Nie som si istý?!“ vybuchla Hronská. „Čo to táraš?! Dobré vieš, že v poisťovni nám povedali, že cennosti s vysokou hodnotou musia byť nahlásené v špeciálnom zozname, aby spadali do poisťky.“

Hronský sa nevraživo zahľadel na manželku a odsekol:

„Ako vždy, máš pravdu. Jednoducho som na to zabudol.“

„Prosím ťa. Aspoň zo seba nerob idiota!“

Atmosféra v miestnosti behom sekundy okamžite poriadne zhustla.

Szabo videl, že muž chce pokračovať v načatej hádke, tak sa rýchlo spýtal:

„Ten zoznam ste do poisťovne nakoniec nepredložili. Alebo sa mýlim?“

„Nie. Je to tak, ako hovoríte,“ odpovedal po krátkej pauze Hronský, keď sa ako-tak uspokojil.

„Prečo?“

„Ani poriadne neviem. Stále sme to akosi odkladali, až napokon prišiel z poisťovne návrh zmluvy a mne sa to už nechcelo ďalej riešiť, tak som ju podpísal. Myslel som si, že časom to dám do poriadku, no už som sa k tomu nikdy nedostal.“

„Nebolo to náhodou kvôli chýbajúcim dokladom?“

Obaja mlčali, iba Hronská na chvíľu zdvihla oči z podlahy a ironicky sa usmiala.

„Nebudem vás ďalej trápiť. Proste dajte dokopy, čo nájdete.“

Manželia s úľavou naraz prikývli.

„Dobre. Povedzte mi, ako ste sa dozvedeli, že vás vykradli.“

„Boli sme na oslave bratovej štyridsiatky. V Bardejove. V sobotu večer, tak zhruba okolo desiatej, mi zavolali z bezpečnostnej služby, ktorá zabezpečuje ochranu nášho domu, že im bol nahlásený poplach.“

„Čo konkrétne ste sa dozvedeli?“

„Vraj došlo k prerušeniu dodávky elektrickej energie do nášho domu a tým pádom sa ocitol mimo ochrany. Na centrálnom pulte im ihneď hlásilo vzniknutý problém, ale výjazd zásahovej skupiny trochu zdržalo preverovanie, či sa nejedná o náhodný výpadok, ktorý by postihol povedzme celú štvrt'. Dost' na tom, keď sem napokon dorazili, zistili, že nikde na dome nie sú žiadne známky po násilnom vniknutí a aj dodávka elektrickej energie znovu funguje normálne. Bolo im to čudné, tak mi zavolali druhýkrát a chceli, aby som prišiel skontrolovať, či je všetko v poriadku.“

„Čo ste im povedali?“

„Musím sa priznať, že vtedy mi to veľmi nemyslelo. Oslavovali sme od obeda a ja som už bol dosť z formy. V takom stave sa mi zdalo všetko jasné. Bol som presvedčený, že došlo ku krátkodobému náhodnému výpadku niekde na transformátore, ktorý sa technikom podarilo rýchlo opraviť. Ešte som volajúcemu poriadne nabrýzgal, nech ma neotravuje s takými lapáliami a položil som mu telefón. Dnes ráno, keď som sa zobudil, som však hneď videl veci inak a zavolať som svokrovi, aby sa išiel do domu pozrieť. Asi tak okolo desiatej mi telefonoval späť, že nás vykradli. Sadli sme rýchlo do auta a ponáhľali sa domov. Ostatné už viete,“ Hronský dokončil rozprávanie a smutne kývol hlavou smerom k rozdávanému domá-cemu trezoru.

Obraz jesennej krajinky, ktorý ho bežne zakrýval, bol pod ním zložený a opretý o stenu.

„Návrat ste plánovali nadnes?“

„Nie, keby nás nevykradli, vrátili by sme sa až o týždeň. U rodičov sme neboli od Vianoc, tak sme chceli na východe trochu pobudnúť. Pred pár dňami začali deťom prázdniny, rozhodne sme nemali dôvod sa niekam ponáhľať.“

„A kde máte deti? Tu som ich nikde nevidel.“

„U manželkiných rodičov. Mysleli sme si, že bude najlepšie, keď ich tohto chaosu ušetríme.“

Detektív prikývol a opäť sa zahľadel na zoznam. Keď však napokon položil ďalšiu otázku, netýkala sa ničoho, čo zlodeji odcudzili.

„Nevšímli ste si v poslednom období niekoho podozrivého motať sa okolo vášho domu?“

„Nie,“ zaznelo unisono od oboch manželov naraz, akoby sa už o tom spolu dohadovali a mali v celej veci jasno.

„Neviete teda, kto to mohol urobiť?“

„Nie.“ Presne sa zopakovala situácia ako pri predchádzajúcej otázke.

„Ani netušíme,“ dodala nečakane Hronská. „S manželom sme sa už o tom rozprávali, ale na nikoho takého sme neprišli. Je to čudné, lebo v našom okolí už roky nedošlo k vykrádaniu domov. Prečo si vybrali práve nás?“

Szabo pokrčil plecami. „Bohužiaľ, zatiaľ na túto otázku správnu odpoveď nepoznám. Predpokladám však, že sa to dozvieme iba v prípade, že sa nám podarí vypátrať tých, čo to urobili.“

„Myslíte si, že sa vám to podarí?“ pochybovačným hlasom sa spýtal Hronský.

„Uvidíme...“ netrpezlivo odsekol detektív. Následne sa však zháčil a zmierlivejšie dodal. „Urobíme pre to všetko, čo sa bude dať.“

Od ani jedného z manželov neprišla odozva, tak pokračoval.

„Zrekapitulujme si to teda. Z domu ste odišli na dlhší čas. Nebolo to nič spontánne, ale cestu ste mali naplánovanú pekných pár dní vopred. Hneď druhý večer po vašom odchode, zhodou okolností alebo možno zámerne, v deň osláv narodenín, sa sem niekto vlámal. Podľa zoznamu, čo ste spísali, sa vlamači sústredili iba na trezor a jeho obsah. Nič iné ich v dome nezaujímalo a podľa správ od technikov, okrem tejto miestnosti žiadnu inú ani neprehľadávali. V tejto súvislosti je dôležitý ešte jeden detail. Zloději mali na uskutočnenie svojich zámerov extrémne málo času. Možno desať – pätnásť, maximálne dvadsať minút. Do príchodu pracovníkov bezpečnostnej služby museli stihnúť vypnúť hlavný istič dodávky elektriny, otvoriť zamknutý hlavný vchod do domu, prekonať číselný kód zabezpečenia trezoru a znovu obnoviť normálny chod elektrických hodín. Z toho, čo som povedal, jednoznačne vyplýva, že ten alebo tí, čo to vykonali, museli presne poznať váš časový plán, kedy bude dom zaručene opustený a mali k dispozícii heslo na otvorenie trezora. O zámke na dverách je škoda rozprávať. Skúsený vlamač každú prekoná za pár sekúnd. Z tohto dôvodu je teraz zbytočné špekulovať, či náhodou dotyčný nemal aj originálny kľúč. Ak si aj odmyslíme tento problém, rozhodne tu máme dočinenia s niekým z okruhu ľudí, ktorí sú veľmi dobre oboznámení s pomermi vo vašej rodine. Takáto osoba musela fungovať minimálne ako informačný zdroj. Či sa aj fyzicky podieľala na krádeži, to je otázne a obe možnosti sú rovnocenné. Teraz mi povedzte,“ Szabo urobil krátku pauzu, aby dodal svojej otázke väčšiu váhu, „kto ešte okrem vás pozná číselnú kombináciu na otvorenie trezora?“

Obaja opýtaní sa najprv na seba dlho pozreli. Szabovi sa zdalo, akoby každý z nich chcel pohľadom hodiť vinu na toho druhého.

„Nikoho takého nepoznám. Teda, aby som bol presný, ja som to celkom určite nikomu nepovedal,“ dôrazne do-

končil svoje vyhlásenie muž a významne pokýval hlavou smerom k manželke.

„Samozrejme,“ opätovne vybuchla Hronská, „ty nikdy nerobíš žiadne chyby. Zato ja všetky naše heslá prezrádzam na počkanie.“

„Pokojne,“ snažil sa ju utíšiť policajt. „Nikto vás z ničoho neobviňuje. Keby ste však vedeli o niekom, kto by sa mohol, hoci aj neopatrnosťou, dostať k číselnej kombinácii, povedzte to. V každom prípade by ste nám veľmi pomohli.“

„Prosím vás, veď nie som celkom nesvojprávna. Dokonca aj mne je jasné, že takéto informácie sa zo zásady nikomu nehovoria. Aj keď mi to niekto neverí,“ dodala a manželovi venovala nahnevany pohľad.

„Dobre, skúsime to inak,“ nenechal sa vyviesť z miery Szabo. „Deti poznali heslo?“

„Nepoznali,“ odpovedali obaja súčasne.

„Vaši rodičia a ostatná blízka rodina?“

„Nie. Naozaj. Na toto sme boli vždy opatrní,“ doplnil Hronský.

„A čo váš svokor? Spomínali ste, že ste mu dnes ráno volali a on sa tu bol pozrieť. Tým pádom minimálne musí mať aspoň kľúče od domu a pozná heslo na odblokovanie ochrany domu. On ho tiež nevedel?“

Muž sa pozrel na ženu, akoby čakal, že odpovie ona.

„Kľúče má, aby sem s mamou mohli zájsť, keď sme na dlhší čas preč, poliať kvety a tak... Číselný kód od trezora však nepoznali. Nebol na to žiadny dôvod. Dokonca sme trezor, pokiaľ viem, nikomu ani neukazovali. Nevylučujem, že moji rodičia vedeli, že ho máme, ale možno do dnešného dňa, ani len netušili, kde.“

Detektív pokýval hlavou a pokračoval.

„Priatelia, známi? Keď tu u vás boli na návšteve, nerozprávali ste sa náhodou o trezore, prípadne o hesle k jeho otvoreniu?“

„Na nič také si nespomínam,“ rozhodne vyhlásil Hronský potom, ako nesúhlasne zavrtela hlavou jeho manželka.

„Je to zvláštne. Obaja vylučujete, že by niekto cudzí poznal kód od trezoru, no podľa priebehu udalosti ho vďaka musel okamžite natúkať. V žiadnom prípade nemal čas na nejaké náhodné skúšanie číselných kombinácií. Nevadí. Možno vám teraz nič nenapadá. Predsa len, ešte stále môžete byť pod vplyvom šoku z vykradnutia. Ak by vám však neskôr čokoľvek prišlo na um, dajte mi ihneď vedieť.“

Obaja manželia síce prikývli, ale ani jeden z nich nevyzeral tak, že by pokroku v tomto smere naozaj veril.

Szabo sa rozmrzelo postavil a podvedome opäť prešiel k presklenej stene s výhľadom na mesto. Keď sa vrátil k sedačke, neposadil sa, iba sa spýtal: „Predpokladám však, že tých, čo vedeli o vašej ceste na východ, bude pomerne dosť.“ Ani nečakal na odpoveď a dodal: „Prosím, spíšte mi ich na zoznam. Podľa možnosti nikoho nevynechajte. Týka sa to povedzme aj kolegov v práci. Napíšte mi tiež všetkých remeselníkov alebo pracovníkov firiem, ktorí niečo vykonávali vo vašom dome, prípadne v záhrade, dajme tomu za posledné dva roky. Pokiaľ nebudete vedieť ich mená, pokúste sa napísať firmu, ktorú zastupovali, alebo aspoň, aká to bola profesia. Bolo by dobré, keby ste na zoznam pridali aj priateľov a známych, ktorí vás pravidelnejšie navštevovali. Ešte niečo.“ Detektív si siahol do náprsného vrecka saka a vybral odtiaľ malý notes. Chvíľu v ňom listoval, až našiel to, čo hľadal. „Hovorí vám niečo tieto mená?“ Szabo prečítal šesť mien a pozorne sledoval, ako na ne manželia zareagujú.

„Miloša Záturského poznám. Párkrát sme sa stretli na rôznych akciách, ale iba náhodne. Oboch nás ktosi pozval. No a o Michalovi Dupákovi viem iba to, že je to komunálny politik v Starom meste. Ostatné mená mi nič nehovorí.“

Hronská súhlasne prikývla.

„Dobre. Idem sa porozprávať s vašimi susedmi. Pokiaľ sa vrátim, mohli by ste mi pripraviť to, o čo som vás žiadal?“

„V poriadku,“ odpovedal Hronský a zodvihol sa zo sedačky, aby vyprevadil policajta.

Akoby mu však niečo napadlo, zarazil sa a zmätene sa spýtal: „Tí ľudia, Dupák, Záturský a ďalší, aj tých vykradli, ako nás?“

Szabo po krátkom premýšľaní prikývol a aby predišiel prípadným ďalším otázkam, náhlivo vykročil smerom k dverám.

III.

Pondelňajšie rána nemal vôbec rád. Vôbec to nebolo tým, že by mu prekážal začínajúci pracovný týždeň. Veď pomerne pravidelne, v prípade potreby, pracoval aj cez víkendy. Pravdepodobnejšie bolo, že ľudia, s ktorými v tomto čase prichádzal do styku, boli zachmúrenejší a arogantnejší ako obvykle. Akoby všetci naokolo museli najskôr zo seba striasť povíkendovú frustráciu, aby sa vzápätí mohli vrátiť do normálu. Možno si to iba nahováral. Možno práve naopak. Možno jeho dva voľné dni, ktoré boli ako zvyčajne plné zničujúcej prázdnoty, majú na svedomí, že sa na svet pozerá cez tmavočierne okuliare.

V zlej nálade vošiel do kancelárie. Ledabolo pozdravil svojich kolegov a skôr než sa stačil usadiť za svojím pracovným stolom, spustil naňho Krholec.

„Prosím ťa, Andrej, kde tolko trčíš? Šéf ťa chce vidieť. Mal som ti povedať, že hneď ako prídeš, máš za ním zájsť.“

„Nevieš, čo chce?“

Krholec pokrčil plecami.

„Fakt, neviem. No, ak si môžem tipnúť, povedal by som, že mu už asi poriadne lezú na nervy tie vykrádačky.“

„To by určite volal aj teba, nie? Robíme na tom predsa spoločne.“

Krholec evidentne zaváhal.

„Asi máš pravdu. Choď tam a uvidíš.“

„To počká. Najskôr si urobím kávičku,“ ležérne prehodil Szabo, aby vytočil kolegu.

„Bež tam, nebuď debil! Šéf ma napokon sprdne, že som ti to nepovedal.“

„Dobre, dobre. Nerozčuľuj sa tolko. Mysli predovšetkým na svoj vysoký tlak,“ so spokojným úsmevom ukončil rozhovor Szabo a svižne sa zdvihol zo stoličky.

S Robom Krholcom spolupracoval celkom rád. Rozhodne od doby, keď kriminálku opustil Martin Blaho, mu bol profesijne aj ľudsky najbližší. Medzi detektívmi si síce vyslúžil niekoľko nelichotivých prezývok, z ktorých asi najpoužívanějšíou bola lietajúca korytnačka pre jeho až prehnanú opatrnosť a nechť podstupíť najmenšie riziko. Na druhej strane, nikto mu nemohol uprieť, že mu to logicky perfektne myslí a niekoľkokrát sa stalo, že prípad, s ktorým si dlho nikto nevedel dať rady, definitívne vyriešili vďaka jeho analýze alebo hoci aj jednoduchej myšlienke. K hanlivej prezývke prispela aj jeho telesná konštitúcia. Evidentne na sebe nosil poriadnych pár kíľ navyše. Napriek jeho proklamovanej sústavnej snahe sa mu nedarilo schudnúť ani o gram, ba zdalo sa, že jeho úsilie má presne opačný efekt. Keď ho vlani, pri prepade klenotníctva, páchatel postrelil do nohy a on potom niekoľko mesiacov maródoval, doktori mu diagnostikovali zvýšený tlak. Odvtedy musí chodiť na pravidelné prehliadky, pretože mu hrozí, že ak by sa mu výrazne zhoršil, musel by s prácou na kriminálke skončiť. Robo si bol toho dokonale vedomý, a preto ho akákoľvek nárážka na jeho zdravotné problémy dokázala vytočiť. Aj teraz začal frflať, aby sa o jeho zvýšený tlak láskavo nestaral.

Szabovi však slovné naťahovačky s jeho partnerom vždy dokonale zlepšili náladu a tak, čosi si pohvizdujúc, vyšiel z kancelárie. Pomaly prešiel na koniec chodby a zaklopal na dvere.

„Ďalej!“ ozval sa rázny šéfov hlas.

Keď vošiel do miestnosti, prvé čo mu napadlo, bolo, že Brezina naňho sústredene čakal. Akoby ani nechcel nič rozrábať, pokiaľ nevybaví tento rozhovor.

„Posaď sa, Andrej,“ povedal a ukázal mu na rad stoličiek, ktoré obklopovali pracovný stôl. „Aký si mal víkend?“

„Ďakujem za opýtanie. Celkom to šlo.“

Brezina zamyslene prikývol.

„Ako stojíte s tými vykrádačkami? Po tej poslednej nemáte v rukách niečo, čo by mohlo prispieť k uzatvoreniu prípadu?“

Tak nakoniec mal Robo Krholec pravdu. Šéf ho naozaj zavolať kvôli vykrádačkám. Veľmi tomu však nerozumel. Prečo tu s ním teda nesedí aj jeho kolega? Navyše, pravidelne v pondelok o desiatej, teda ani nie o hodinu, majú spoločné sedenie celého útvaru, kde sa preberajú živé prípady a to je ten správny priestor, kde sa hodnotia dosiahnuté výsledky a stanovujú ďalšie postupy. Čo vedie Brezina k tomu, že to teraz preberá s ním, v takomto netradičnom formáte?

„Aby som povedal pravdu,“ neisto začal Szabo, „včera to boli síce presne dva týždne, čo došlo k vlámaniu do domu Hronských, ale bohužiaľ v rukách nemáme prakticky nič. Zloději vnikli do opusteného domu nepozorovane, vyrabovali trezor a jednoducho odišli. Na mieste činu nezostali žiadne stopy, ktoré by nás k nim mohli priviesť. Nikto v okolí nič nevidel a ani výsluchy širokého okruhu rodiny, priateľov, známych a ďalších ľudí, ktorí teoreticky mohli prísť do styku s rodinou Hronských, nepriniesli žiadny relevantný poznatok. Podľa môjho presvedčenia, pokiaľ nám nepomôže nejaká náhoda, musíme trpezlivo čakať a mať pod drobnohľadom oficiálny aj čierny trh s klenotmi. Myslím si, že skôr či neskôr sa tam niečo objaví a my budeme mať možnosť konečne napredovať.“

„Doterajšie preverovanie v klenotníctvach a zlatníctvach je zatiaľ bezúspešné?“

„Absolútne,“ rezignovane pokrčil plecami Szabo. „Problémom je, že to je vlastne jediné, čoho by sme sa

mohli teoreticky chytiť. Všetko ostatné, čo zloději ukradli, teda najmä hotovosť, keďže nebola označená, nemáme šancu vôbec vypátrať.“

„Lenže tento problém trvá už niečo vyše troch rokov,“ znechutene poznamenal Brezina. „Ak sa doteraz neobjavilo nič z podobných vlámačiek, aká je pravdepodobnosť, že v tomto prípade to bude inak?“

Šéf mal jednoznačne pravdu. Szabo to vedel, no nevedel, ako má tento nepriaznivý trend zvrátiť. Zaužívané policajné postupy v tomto prípade navidomoči nefungovali. Je síce neodškrípateľné, že na kriminálku sa dostala táto séria vykrádačiek až pri treťom prípade, keď došlo k vlámaniu do domu Michala Dupáka a prišlo sa na to, že zrejme ide o rovnakých páchatelov, pretože modus operandi bol vždy rovnaký. Zloději išli cielene naisto po tom najcennejšom, čo sa v dome a v jednom prípade v luxusnom byte, nachádzalo. V štyroch zo siedmich prípadov došlo k vybieleniu trezora a vo zvyšných troch k ukradnutiu drahocenností z miesta, kde boli ukryté. Zakaždým zloději nemali žiadny problém trezor otvoriť alebo ihneď nájsť tajnú skrýšu. Všetko ostatné, vrátane drahej elektroniky, zostalo nedotknuté. Takisto to vždy zvládli vo veľmi krátkom čase, pretože dotknutí ľudia mali svoje príbytky väčšinou pod ochranou. Najhorším na celej tejto sérii bol fakt, že okrem vonkajších znakov jednotlivých krádeží akoby postihnuté rodiny nemali nič spoločné. Viac-menej sa medzi sebou nepoznali, nepohybovali sa v rovnakom prostredí, nemali spoločných známych a rovnaké koníčky a bývali v rôznych častiach Bratislavy. Dokonca aj bezpečnostné služby, ktoré ich zabezpečovali, boli až tri rôzne. Keby sa pri všetkých vlámaniach vyskytla jedna a tá istá, bol by to okamžitý dôvod na vážne podozrenie. Takto tomu chýbala logika. Navyše, postupy, ktoré zloději používali v tejto sérii, nezodpovedali žiadnemu, ktorý by sa dal priradiť niekomu zo známych firiem, ktoré sa doteraz zaoberali takouto

činnosťou v Bratislave. Koniec koncov, aj ich výsluchy, ktoré pravidelne, po každom novom vlámaní nasledovali, k ničomu pozitívnemu neviedli. Už sa z toho pomaly stávala tradícia.

Szabo sa pomrivil na stoličke. „Sám viem, ako bezútešne to vyzerá a poriadne ma to šťve. Možno niekde robíme chybu, ale ja naozaj netuším, kde.“

„Máte v dohľadnom čase s Robom naplánované nejaké dôležité úkony?“ spýtal sa Brezina a zatváril sa, že podriadeného sebakritiku prepočul.

„Nie... Vlastne, teraz už len prebieha rutinné vyšetrovanie a čakáme, či nám nepomôže náhoda, prípadne ďalšie vlámanie,“ dodal mrzuto Szabo po krátkom zaváhaní.

„Náhoda..,“ ľahko podráždeným tónom začal oponovať Brezina. „Podľa toho, čo o tomto poslednom prípade vieme, vyzerá to tak, že za poslednou vykrádačkou musí byť niekto z blízkeho okolia Hronských. Myslím tým, že páchatel s najväčšou pravdepodobnosťou poznal ich číselný kód od trezoru, inak si to neviem ani len predstaviť.“

Szabo chcel sprvoti automaticky prikývnuť, znovu sa však viditeľne zháčil a napokon, nepresvedčivo pokrčil ramenami.

„Naozaj tomu všetko nasvedčuje. Máta ma však, že v takom prípade by lupiči mali poznať heslo aj od odblokovania domu a nemuseli zahrať divadielko s vypnutím hlavného ističa. Ako zastierací manéver sa mi to zdá pritiahnuté za vlasy, veď tým pádom si podstatne minimalizovali čas potrebný na dokonanie lúpeže a naopak, výrazne zvýšili možnosť, že to nestihnú do príchodu ochrankárov.“

„Dobre, ale v tomto bode sa to od niektorých doterajších prípadov z tejto série predsa len líši. Skoro vo všetkých ostatných, pokiaľ viem okrem jedného, nedošlo k manipulácii s prívodom elektriny, ale zloději museli poznať číselnú kombináciu ochrany domu či bytu, nie?“

„To súhlasí. Nemáme však žiadny poznatok, ktorý by mal pre pochopenie tejto odchýlky význam.“

Šéf prikývol. Vyzeralo to však, že si iba potreboval utvrdiť dávno predtým vytvorený názor.

„Aby som bol úprimný, kvôli tomuto som ťa nezavola-
lal.“

Szabo sa prekvapene zahľadel na Brezinu.

„Nie? Tak o čo tu teda ide?“

„Chcel som sa iba uistiť, že ťa môžem načas presunúť na iný prípad. Pravdupovediac, premýšľal som nad tým celý víkend, ale ani v tejto chvíli si nie som celkom istý, či robím dobre.“

Szabo zarazene, s čoraz väčším napätím, zísal na svojho nadriadeného. Vôbec si nepamätal, že by niekedy v minulosti, robil s niečím takéto okolky. Doteraz vždy jednoducho dotyčnému policajtovi prideliť úlohu a bolo to vybavené. Cítil, ako v ňom narastá zvedavosť.

„Aký prípad?“ spýtal sa nedočkavo.

„Ide o vraždu Ireny Pečovskej a nášho bývalého kolegu a tvojho priateľa Martina Blaha.“

V miestnosti sa rozhostilo dokonalé ticho.

„To je nejaký zlý vtíp?“ spýtal sa napokon priduseným hlasom Szabo. „Pokiaľ viem, prípad je uzatvorený, vrah sedí vo väzbe a čaká na súd, ktorý by sa mal začať niekedy v najbližších dvoch mesiacoch.“

„Je to presne tak, ako hovoríš. Dozorujúci prokurátor si však postavil hlavu a žiada po polícii, aby doplnila vyšetrovanie.“

„Prečo?“

„Podľa jeho vyjadrenia niet pochyb, že skutok sa stal tak, ako ho zdokumentovali nitrianski kolegovia a vrahom oboch je manžel zavraždenej Pečovskej. Musel však prihliadnuť k námietkam právnicka obhajoby, ktorý neustále argumentoval totálnou absenciou vysvetlenia, z akého dôvodu sa vôbec Martin ocitol na mieste činu. Bez tohto zistenia by musel na súde neustále čeliť spochybňovaniu zo strany obhajoby, že sa to pokojne mohlo

stať opačne. Teda, že v prvom rade išlo o vraždu Martina a Pečovská sa do toho iba primotala nešťastnou náhodou.“

„Existuje pre takúto alternatívu aspoň nejaký náznak dôkazu?“

„Podľa toho, čo som sa o celom vyšetrovaní dozvedel, tak žiadny.“

„Naozaj, nechápem,“ krútil hlavou Szabo. „Veď ten Pečovský sa k vraždám priznal, či nie?“

„Vraj áno. Neskôr však prišiel s tvrdením, že za smrť svojej manželky je síce zodpovedný iba on, ale ju a ani nikoho iného nezabil.“

„Doriti! To je zas čo za nezmysel?“ ulavil si Szabo.

Brezina pokrčil plecami.

„Poznáš to. Nakoniec sa chce každý odsúdeniu vyhnúť.“

„Dobre. Vysvetli mi však, prečo na tom máme robiť my a nie nitrianski policajti?“

„Nestihol som ti to celé dopovedať. Oni to majú naďalej pod palcom. Prokurátor však prišiel s geniálnym nápadom, že nakoľko ide o nášho bývalého kolegu, tak im v tom pomôžeme a Nitranov donútil, aby jeho názor akceptovali. Navyše, sme v Bratislave a predpokladá sa, že najväčšia záťaž vo vyšetrovaní, v tomto smere, bude práve tu.“

„Ako by táto naša spolupráca mala teda vyzeráť?“

„Tu máš kontakt na nadporučíka Dusila.“ Brezina zobral zo svojho pracovného stola pripravený lístok a podal ho Szabovi. „Pôjdeš za ním do Nitry, oboznámiš sa s prípadom a dohodnete sa, ako to celé prebehne. V poriadku?“

Szabo nepovedal nič, iba prikývol.

„Ešte niečo, Andrej. Ako som už povedal, dlho som váhal, či to mám dať tebe. Ty a Martin ste boli blízki priatelia a stále mám v pamäti, ako ťa jeho smrť zasiahla. Rozhodne nechcem, aby sa zopakovali problémy z vyšetrovania

autonehody tvojej snúbenice. Ak sa na to necítiš, povedz mi to radšej rovno a nájdem nejaké iné riešenie.“

„Nie, to nebude treba. To už bolo dávno. Neboj sa, zachovám si patričný odstup.“

„Tak fajn. Ešte nejaké otázky?“

„Kedy sa mám do toho pustiť?“

„Ihneď. Vybav si cestovný príkaz a môžeš vyraziť.“

IV.

Cesta z Bratislavy do Nitry Szabovi netrvala dlho. Našťastie, teraz v predpoludňajšom čase, bola premávka na diaľnici pomerne slabá. Nemusel sa preto ani na sto percent venovať šoférovaniu, ale mohol pokojne nechať voľný priechod svojim myšlienkam.

Brezina to jednoznačne vystihol. Martinova smrť ho poriadne zaskočila. Asi navždy mu v mysli zostane to osudné ráno, keď sa o tom dozvedel. To, že sa deje niečo mimoriadne, si intuitívne uvedomoval skoro ihneď, ako vošiel do budovy. Všetci, ktorých vtedy stretol, zrazu vyzerali, akoby mali niečo súrne a niekam sa strašne ponáhľali. Keď vstúpil do kancelárie, kolegov našiel v hlúčku, živo o čomsi debatovali. Ale ihneď ako ho zbadali, rozhovor razom ustal a ktosi mu povedal, že má ísť okamžite za šéfom.

Najprv absolútne odmietal uveriť informácii, že Blaha zavraždili. Prvotné zdesenie vystriedala zlosť, či lepšie povedané túžba po odplate a Brezina ho musel doslova zadržať, aby nevybehol z kancelárie a nezačal ihneď objasňovať priateľovu smrť.

Dlho sa odmietal zmieriť s tým, že vyšetrovanie tohto prípadu zabezpečujú nitrianski kriminalisti. Chápal, že tragédia sa stala v ich rajóne a už začali na prípade pracovať, ale keď sa dozvedel základné informácie, ako celá udalosť mala prebehnúť, zdalo sa mu to celé doslova neuveriteľné. Iba ťažko si vedel predstaviť, aby sa nechal taký skúsený policajt prekvapiť od amatéra, aj keď si bol vedomý, akou hrozbou môže byť amokom posadnutý

žiarlivý manžel s nožom v ruke. Brezina mu pohrozil, že ak sa dozvie, že sa nejakým spôsobom zaoberá priateľovou smrťou, nielenže ho suspenduje, ale aj ho okamžite nechá prepustiť zo služby. S obrovským sebazaprením sa vtedy napokon podriadil a počkal si, kým prípad neuzavrú a na stole nebudú definitívne výsledky. Kusé informácie o nazhromaždenom dôkazovom materiáli boli však natolko presvedčivé, že na pochybnosti mu jednoducho nezostal žiadny priestor. Jediná nezrovnalosť, ktorú si ihneď uvedomil a nechápal, ako ju mohli Nitrania nechať nevyriešenú, bola totálna absencia akéhokoľvek vysvetlenia Martinovho výskytu na mieste tragédie. Vyzeralo to, že tam spadol priamo z vesmíru, aby sa nechal tiež prebodnúť. Vyšetrovateľom sa to teraz vrátilo, ako bumerang. Najviac ho škrelo, že sa zbytočne stratilo toľko času. Veď od spáchania dvojnásobnej vraždy uplynulo už skoro trištvrte roka. Na druhej strane, má presne to, čo si vždy želal. Môže sa priamo podieľať na tomto prípade, a aj keď možno iba symbolicky prispieť k jeho vyriešeniu.

Vo vstupnej hale nitrianskej polície ho službukonajúci policajt požiadal, aby chvíľu počkal, že musí nahlásiť návštevu a potom mu vysvetlil, kde nadporučíka Dusila nájde.

Kancelária na prvom poschodí bola veľmi podobná tej jeho bratislavskej. Ihneď, ako do nej vstúpil, všimol si, že štyria muži prítomní v miestnosti ho vyslovene očakávajú. Prišlo mu, že ich pohľady boli na dvere upreté dávno predtým, ako nimi prešiel.

„Dobrý deň,“ začal. „Hľadám nadporučíka Dusila.“

„Konečne!“ možno až prisilno, so zle utajovanou zlosťou v hlase, zvolal jeden zo štvorice a mimovoľne postúpil o krok smerom k Szabovi. „Konečne máme medzi sebou experta z Bratislavy, ktorý behom niekoľkých hodín vypátra to, čo sme my vidiečania nedokázali ani za niekoľko mesiacov. Chlapi, nie je to úžasné?“ so strojeným úškrnom sa obrátil na svojich kolegov.

Tí nepovedali nič, iba ďalej na prišelca nemo zízali.

Szabo si spomenul, že sa mu Dusil, keď si s ním telefonicky dohadoval návštevu, zdal akýsi čudný. Vtedy si myslel, že ho snáď vyrušil pri niečom dôležitom, a preto pôsobil akoby naštvane. Takéto privítanie však naozaj nečakal. Len tak-tak prekonal v sebe nástoječivú chuť oplatiť mu rovnakou mincou. Nakoniec však len naprázdno prehltol. Rýchlo si spočítal, že pokiaľ chce, aby s ním Nitrania spolupracovali, musí sa krotiť.

„Neviem, prečo na mňa útočíte. Ja iba plním príkazy. Možno tomu nebudete veriť, ale mám plno svojej vlastnej práce, ktorú som musel odložiť. Osobne z toho nemám žiadnu radosť. Čo som však mal robiť? Toto celé si vymysleli na...“

„Ja som vedel, že keď sa do toho primotal ich bývalý kolega, skôr či neskôr sa nám do toho namontujú. Čo si vôbec o sebe myslíte? Len tak si sem vpadnete a...“

Dusilov zúrivy slovny výpad prerušilo prudké otvorenie dvier.

„Čo je to tu za krik?“

Szabo sa trochu pootočil. Vo dverách stál pomenší muž so začínajúcimi šedinami. Jeho spýtavý pohľad bol upretý na Dusila.

„Ale, dokopy nič. Iba dorazil ten Bratislavčan.“

Šedivý muž sa otočil k Szabovi a podal mu ruku.

„Vitajte. Som kapitán Cintava. Pokiaľ budete čokoľvek potrebovať, kedykoľvek som vám k dispozícii.“

Szabo sa nestačil poďakovať ani predstaviť, pretože nitriansky šéf sa okamžite otočil na Dusila.

„Už sme to predsa rozoberali, Adam. Dobre vieš, že prokurátorovo rozhodnutie musíme rešpektovať. Prestaň sa správať ako malý chlapec a začnite spolupracovať, nech sa toho prípadu čo najskôr strasieme. Rozumel si ma dobre?“

Oslovený policajt nepovedal nič, iba neochotne prikývol.

„V poriadku, to som rád,“ uzavrel celú diskusiu Cintava a odišiel z miestnosti.